

σημβρία είχε παρήλθει, τῇ 1 ὥρᾳ καὶ 5' ἤμεν πρὸ τοῦ Ποσειδείου τοῦ ἀρχαίου καὶ Βοζ-βουρνοῦ τῶν νεώτερων. Σχεδὸν παρὰ τὴν ἄκραν ἐκείνην ἄρχεται ἡ τῷ εἰσπλέοντι εὐώνυμος ἀκτὴ τοῦ κόλπου τῆς Κίου. Ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἄκρας ἐκείνης φαίνεται κατ' ἴσας ἀποστάσεις χρῶμά τι λευκάζον, ὅπερ πρὸ τινων ἐτῶν οἱ Ἀγγλοι ἔβαψαν ἀνεξαλείπτως, τὰ ὕδατα καὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Προποντίδος μετροῦντες.

Εἰς ἐπλέοντες τὸν κόλπον, θεώμενοι εἰς μὲν τὰς χλοαζούσας ὑπερκειμένας κορυφὰς πρόβατα νεμόμενα ἐνθα κἀκεῖσε· παρὰ δὲ τὴν κυανίζουσαν θίνα βοῦς καὶ ἐφίππους ἄνδρας τρέχοντας πρὸς τὸ χωρίον Ἀρμουτλί. Τοῦτο διεφαίνετο ἐφ' ὑψηλοῦ, ὅπισθεν δάσους, ἀρχομένου ἀπὸ τῆς παραλίας. Τὸ δάσος εἶνε ἡμερα δένδρα, ἐλαῖαι τε καὶ συκαμινεαὶ καὶ ἐν αὐταῖς ἀπειροπληθεῖς λεῦκαι καὶ αἰγίρειοι, ῥαδινὰ καὶ εὐμήκεις, οἷον αἰωρούμεναι ὑπὲρ τὸ ἀλιτενὲς ἐκεῖνο πεδῖον, ἐνθα περιλαμβάνονται ὅτε λιμὴν καὶ οἱ ἀγροὶ τοῦ χωρίου.

Εἰς τὸν λιμένα κατήχθημεν περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν μ. μ. Ἐκεῖ ἐνελημνίζον ἰστιοφόρα τινὰ μικρά, ὀλκᾶδες ἀλιέων. Ἡ θέα ἦτο ποικίλη. Ὁ λιμὴν ἐκεῖνος, ὅρμος μικρός, πρὸς νότον καὶ ἀνατολὰς ἀναπεπταμένος, ἀπέχει τοῦ χωρίου κατὰ ξηρὰν τέταρτον ὥρας.

Μετὰ τετράωρον πλοῦν ἀπέβημεν εἰς τὴν γῆν. Πλοιαρίον ἤλθε πρὸς παραλαβὴν ἡμῶν, ἐδεξιώθησαν δ' ἀμφοτέρους, τόν τε ἀσκληπιάδην καὶ ἐμέ, βραχύσωμός τις Συνασίτης ἔμπορος καὶ ὁ τοῦ χωρίου δεκαστῆς Θεσσαλὸς τὴν πατρίδα. ἐπιβάντας τοῦ πλοιαρίου.

ὑπὸ τρεῖς γιγαντιαίας καὶ οὐρανομήκεις πλατάνους ὑψοῦται ἡ οἰκία τοῦ φίλου ἱατροῦ, εἰς ἣν ἀπεθέμεθα τὴν ἡμετέραν σκευήν. ὑπὸ τὴν οἰκίαν ὑπάρχει τὸ καφενεῖον τοῦ λιμένος καὶ ἐκ μὲν δεξιῶν αὐτῆς, μικρὸν ἀπέχουσα, κρήνη ποσίου ὕδατος, ἐντελοῦς κατασκευῆς καὶ μετὰ τουρκικῆς ἐπιγραφῆς, ἐκ δ' εὐωνύμων τῆς οἰκίας, ὡσαύτως μικρὸν ἀπέχον, μικρὸν ὀθωμανικὸν κοιμητήριον. Δίκτυα τινὰ ἤωροντο ἀπ' οἰκίας, κειμένης πέραν τῆς κρήνης, ἐπὶ τῆς θινός, ἕτερα δὲ ἀμφίβληστρα ἦσαν εἰς τὴν θάλασσαν βεβλημένα. κάτωθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ὅρμου, σχοινία δεδεμένα ἐπὶ πασσάλων καὶ ἐν ὄλῳ ἀποτελοῦντα τὴν Πώχην (Πῶν παρ' ἀρχαίοις — ποῖμιον, κοπάδι), ὡς ἐκεῖ λέγουσιν, ἦτοι τὸ τουρκιστὶ Ταλιάνι. Ὁ φίλος ἱατρὸς εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην ὑποδοχὴν, ἐν εὐθυμίᾳ καθώρισε καὶ διέταξε τὰ τε τῆς ἡμέρας καὶ τὰ τῆς ἐπαύριον. Ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ δὴλα δὴ εἴχομεν μάθει πλέοντες παρὰ τὸ Ἀρβανιτοχώριον, ὅτι πρὸ τινων ἐτῶν ἀνεκαλύφθη ἀρχαῖον μοναστήριον, ἄνω τοῦ χωρίου τούτου. Ὅθεν, νομίσαντες οὐχὶ ἀσύμφορον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μοναστηρίου ἐκείνου, προσεκαλεσαμεν δύο Τούρκους ἀγωγιάτας τὸν Ἑμὴν καὶ Μεχμέτ. (ἔπεται συνέχεια)

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Τὸ κλωνίον τοῦ δένδρου, ὅταν ἡ χεὶρ εἰς αὐτὸ πλησιάσῃ διὰ νὰ κόψῃ ἐν ἄνθος, φρίσσει φαίνεται ὡς νὰ σὲ ἀποφεύγῃ καὶ ἐνταυτῷ νὰ σὲ δίδεται. Ὁμοιάζει κατὰ τι καὶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα μὲ τὸ σκίρτημα τοῦτο, ὅταν ἐγγίξῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν οἱ μυστικοὶ δάκτυλοι τοῦ θανάτου θὰ δρέψωσι μίαν ψυχὴν.

Β. ΟΥΤΓΩ

Ἡ ἀνθρώπινος καρδιά εἶνε ὄργανον ἀτελές, λύρα ἄνευ χορδῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαζόμεθα νὰ παράγωμεν τοὺς ἤχους τῆς χαρᾶς ἐπὶ τοῦ τόνου τοῦ ἰδιάζοντος εἰς τοὺς στεναγμούς.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ

Ἡ ἀνθρώπινος φύσις ἔχει τὰ ὅριά της· δύναται χαρὰς, θλίψης, ἄλγη νὰ ὑποφέρῃ μέχρι τινὸς βαθμοῦ καταστρέφεται δὲ εὐθὺς ὡς ὁ βαθμὸς οὗτος ὑπερακοντισθῇ.

ΓΚΑΙΤΕ

Τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρόν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἵσχιον.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ἡ ἀπάτη εἶνε ἀνθρώπινον, ἡ ἐπ' αὐτῇ ὅμως ἐπιμονὴ εἶνε παραφρονούντος ἀνθρώπου.

ΚΙΚΕΡΩΝ

Ὁ φονεύων ἔνα ἄνθρωπον φονεῖ ἐν λογικὸν πλάσμα, ἀλλ' ὁ καταστρέφων ἐν καλὸν βιβλίον φονεῖ αὐτὸ τὸ λογικόν.

ΜΕΛΤΩΝ

Ποταπὴ καὶ δυστυχὴς εἶνε ἡ καρδιά ἐκείνη, ἣν ἡ περιφρόνησις μιᾶς φιλαρέσκου δύναται νὰ θραύσῃ.

Λέρδος ΛΥΤΤΩΝ

Τὰ πάθη κυβερνώμενα ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τόσον ἀπέχουν τοῦ νὰ ἐμποδίζουν τὴν ἀρετὴν, ὥστε εἶνε ἀναγκαῖα εἰς αὐτὴν ὅχι ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι εἰς κυβερνήτην πλοίου ὁ ἄνεμος.

ΚΟΡΑΙΣ

Ὁ ἔρως ἀποτελεῖ μέρος τῆς φρονήσεως.

ΣΟΛΟΜΩΝ

Χρὴν τῶν φίλων τεκμήριον σαφές τι κεῖσθαι κοῦκ ἂν ἡπατώμεθα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἡ σπουδὴ εἶνε τὸ μόνον μέσον δι' οὗ δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀηδίαν τῆς ζωῆς.

ΣΕΝΕΚΑΣ

Ἡ ἀρετὴ μόνη ἐξομοιοῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΓΗΛΙΟΣ

Τὸ μεγαλεῖον ἐβάρυνε καὶ αὐτὸν τὸν Πλάστην καὶ διὰ

τούτο έπλασε, πνεύματα όπως τους έμπιστευθή τας μεγά-
λας του ιδέας.

ΣΧΙΛΛΕΡ

Ό άνήρ άείποτε άγαπή, εάν δέ ποτε φαίνεται ότι δέν αϊ-
σθάνεται τόν έρωτα, τούτο προέρχεται είτε εκ των κοινωνι-
κών δεσμών, οίτινες συνέχουσι τήν καρδίαν του είτε εκ τής
σκληρής φιλοτιμίας.

ΤΩΜΑΖΑΙΟΣ

Ουδέν σκληρότερον του ένθυμείσθαι παρελθούσης εύδαιμο-
νίας έν τή παρελθούση κακοδαιμονία.

ΔΑΝΤΗΣ

Όταν πρόκειται περί ψυχών τας όποιας άγαπώμεν, ή περί
αυτών μέριμνα ήμών μυρίους έπινοεί στοχασμούς άφρονας.

Β. ΟΥΓΚΩ

Εφ' ήδονή πās κόπος είν' εύχάριστος.

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

Η λύπη δέν είναι αίσθημα έξαντλούμενον ως ή τέρψις.

ΣΑΤΗΒΡΙΑΝ

Όσον ταπεινοί, οί άνθρωποι και όσον άμαθέστεροι τοσοούτον
άφ' έτέρου κ' εύτυχέστεροι.

ΚΑ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Η γενναία ψυχή εύχαριστεΐται μάλλον εις τήν μαρτυρίαν
τής συνειδήσεώς της ή εις τους θορυβώδεις τής φήμης κρότους.

ΠΑΙΝΙΟΣ

Η άνωφελής άνάλωσις του χρόνου είνε ή πλέον άξιοκατά-
κριτος άσωτία.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Έάν ο ήγεμών θέλει νά λέγη πρώτος τήν γνώμην του, μένει
άνευ συμβούλων.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Εύκολώτερον δύναται τις νά κρατήσῃ τὰ ύδατα του Εύφρα-
του από τήν πηγήν ή τὰ δάκρυα καθαράς και άγαπώσης
καρδίας.

ΒΥΡΩΝ

Γνωρίζεις πόσον εύκόλως ή συμπαθής καρδιά μετατρέπεται
εις ψυχρόν λίθον; Είνε βαρεΐα ή όδύνη, όταν άπολιθωθή.

Αί μεμετρημένοι διάνοιαι ρυθμίζουσι τὰ πάντα κατά τας
περιστάσεις. Είνε φαιδρόι, συμπαθεΐς, ήπιοι κατά τας περιστά-
σεις ψυχροί, άνελεήμονες άμείλικτοι κατά τας περιστάσεις
φρόνιμοι τέλος πάντων. Άλλ' ύπάρχουσιν άνθρωποι, οίτινες
όταν άπλοΐσι τους βραχιόνες αυτών ζητούσι νά έναγκαλισθώ-
σιν ή νά πνίξωσι πᾶσαν τήν ανθρωπότητα.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Οί θεοί γράφουσι τὸ μέλλον εκάστου θνητού εις τήν παλά-
μην του· δι' αυτό ή τύχη εκάστου κεΐται εις τας χεΐράς του.

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Του ποιητού ή καρδιά εικονίζεται πιστώς έν τοις ύψηλοΐς
αυτου έργοις.

Φ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΗΣ

Άνάμνησις σπανίως μάς παρηγορεί.

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

Όταν τὸ φίλτρον εισέλθῃ εις τήν καρδίαν, έμμένει ὡσπερ
ή σφαΐρα έν τή σαρκί· δύναται νά έξαχθῇ, άλλ' ή ούλή μένει
πάντοτε.

ΑΡΑΒΙΚΟΝ

Δέν έρωμεθά τινος δια τας πρὸς ήμᾶς εκδουλεύσεις του· ά-
γαπώμεν μέ τήν φύσιν μας και τας έντυπώσεις μας, άχι δέ
μέ τήν εύγνωμοσύνην μας και τας ένθυμήσεις.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΥ

Η διαβολή είνε αρχή δολοφονίας.

Ι. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

Φεϋ, μέ ιδρώτα παγερόν δακρύεν ή όδύνη,

Τ. ΑΜΠΕΛΑΣ

Η έρωμένη μας έχει πᾶ ντοτε ωραίους όφθαλμούς, διότι οί
όφθαλμοί είνε τὸ κάτοπτρον τής ψυχῆς και ή ψυχή τής έρωμέ-
νης μας είνε επίσης ωραία ως ή ψυχή άγγέλου.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΑΣΤΕΙΣΜΟΣ

Μεταξύ πολλών άστείων άνεκδότων, τὰ όποια ο Κάρολος
Μπένδερ διηγείται εις τὰ άπομνημονεύματα του περί Έρω-
σικῆς Αυτοκρατορικῆς οίκογενείας αναφέρεται τὸ έξῆς χαρα-
κτηρίζον έν πολλοίς τας ιδιοτρόπους έμπνεύσεις του Μ. δου-
κός Κωνσταντίνου θείου του άποβιώσαντος αυτοκράτορος Ά-
λεξάνδρου.

Διατρίβων εις τήν έν Βαρσοβία έπαυλίν του προσεκάλεσε εις
μεγαλοπρεπέστατον γεϋμα τους εύγενείς Πολωνούς τής πόλεως
εκείνης. Ότε περί τὸ πέρας του γεϋματος προσφέρεται τοῖς
συνδαιτημόσι παρά των ύπηρετῶν συνεπειᾶ προηγηθείσης δια-
ταγῆς του δουκός επί πολυτίμων παροψίδων εκ καθαρού στέατος.

Έν τούτοις δι' αυτόν ο Μ. Δουξ είχε διατάξει νά παρα-
τεθῇ αὐτῷ κηρίον, οὐχι εκ τής άηδούς εκείνης ούσίας του στέα-
τος άλλ' έξ άμυλῶδους χάρτου (Papier Machi) και τότε λαμ-
βάνων αὐτὸ μετ' έπισήμου ήθους, φωνεῖ τοῖς συνδαιτημόσι·
«Άς φάγωμεν Κύριοι τὸ άγαπητόν τουτο του μεγάλου έθνους
ήμῶν έδεσμα πρὸς τιμήν του Αυτοκράτορος πασῶν των Ρωσσιῶν»
Και ταῦτα λέγων ήνοιξε τὸ στόμα αὐτου και έβύθισε έν αὐτῷ
μέχρι τριῶν δακτύλων τὸ κηρίον άλλ' ὅτε χαιρεκάκως συνέ-
σφιγξε τους όδόντας του δέν ήδυνήθη νά μὴν ύποστῇ φοβε-
ράν άλλοίωσιν έν τῷ προσώπῳ του.

Ό παρακαθήμενος αὐτῷ εύγενής Πολωνός έννοήσας τήν
διαφοράν του κηρίου αὐτου είχε κατορθώσει έν καταλλήλῳ
στιγμῇ νά ανταλλάξῃ αὐτῷ δια του πρώτου Δουκός άλλ' έν-
νοεΐτε ὅτι και οί άλλοι εκόντες άκοντες ήναγκάστησαν νά
γευθῶσι του άηδεστάτου πλήν εθνικου και λίαν άγαπητου τοῖς